

ת"פ 4855/11/11 - מדינת ישראל - רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול נגד אילן עמר

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 4855-11-11
19 אוקטובר 2015

לפני: כב' השופטת אורלי סלע - נשיאה

מדינת ישראל - רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול
ע"י ב"כ: עו"ד אייל נון

המאשימה:

נגד

אילן עמר
ע"י ב"כ: עו"ד עוזי נקש

המשיב:

החלטה

1. לפניי בקשה שהגיש הנאשם, אילן עמר (להלן - הנאשם) לביטול כתב אישום, מחמת חוסר סמכות עניינית, התיישנות ומטעמי הגנה מן הצדק.

2. המאשימה, מדינת ישראל - רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול (להלן - המאשימה), מתנגדת לבקשה.

3. כנגד הנאשם הוגש, ביום 2.11.11, כתב אישום יזום בגין העסקה שלא כדין, עבירה על סעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן - החוק), בגין העסקה ללא חוזה עבודה, עבירה על סעיפים 1 ג' ו-2(ב)(2) לחוק, בגין העסקה ללא ביטוח רפואי, עבירה על סעיפים 1ד' ו-2(ב)(3) לחוק ובגין העסקה ללא מסירת פירוט שכר, עבירה על סעיף 2(ב)(7) לחוק יחד עם סעיף 24 לחוק הגנת השכר, התשי"ח - 1985.

על פי הנתען בכתב האישום, בביקורת שנערכה ביום 8.11.05 במשק מספר 160 במושב עמיעוז אותו הפעיל הנאשם, הנאשם העסיק 2 עובדים זרים שלא על פי היתר כדין, 9 עובדים ללא חוזה עבודה, 3 עובדים ללא ביטוח רפואי ו-2 עובדים מבלי שמסר להם פירוט שכר כנדרש על פי דין.

4. **טענות הנאשם בתמצית -**

א. **טענת חוסר סמכות עניינית -** לפי תקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - עובדים זרים), התשנ"ב - 1992 (להלן - התקנות המנהליות), העבירות מושא כתב האישום הינן עבירות מינהליות. לפי סעיף 15 לחוק העבירות המינהליות, תשמ"ו-1985 (להלן - חוק העבירות המנהליות), התובע מוסמך להגיש כתב אישום בעבירה מנהלית כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת מטעמים מיוחדים שיירשמו. בבג"צ 5537/91 **אליהו אפרתי נ' כרמלה אוסטפלד** (3.6.92) (להלן - פס"ד אפרתי) נקבע כי דרך המלך היא לנקוט בהליך של קנס מנהלי ורק במקרים חריגים ובנסיבות מיוחדות יש מקום להגיש כתב אישום.

ב. כתב האישום מושא ההחלטה הינו כתב אישום יזום. מעיון מחומר החקירה בעניינו של הנאשם עולה כי הוא אינו כולל טעמים בכתב להגשת כתב אישום חלף הטלת קנס מנהלי ומכאן שהמאשימה לא היתה מוסמכת להגיש כנגד הנאשם כתב אישום בעבירות מנהליות.

ג. בעניינו של הנאשם לא מתקיימות נסיבות מיוחדות בגין יכולה היתה המאשימה להגיש כתב אישום במקום הטלת קנס מנהלי.

ד. הערכאה הדיונית מוסמכת לדון בטענות בדבר חוסר סמכות והפעלת שיקול דעת המאשימה.

ה. **טענת התיישנות -** העבירות מושא כתב האישום הינן עבירות קנס, אשר לגביהן נקבעה, בסעיף 225 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ), תקופת התיישנות של שנה מיום ביצוע העבירה.

ו. משהעבירות מושא כתב האישום בוצעו לכאורה ביום 8.11.05 בעוד שכתב האישום הוגש רק ביום 2.11.11 הרי שהן התיישנו.

ז. **טענת הגנה מן הצדק -** יש להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם, לפיהן העובדים מושא כתב האישום הועסקו באמצעות חברת כוח אדם פרטית שכבר איננה קיימת ובתקופה הרלוונטית העובדים הזרים היו משויכים למעסיק ספציפי ולא יכולים היו לעבור מעסיק ללא סיבה. משרד כח האדם היה דואג לזכויותיהם של כל העובדים הזרים שסיפק לנאשם.

ח. לאור חלוף הזמן, הנאשם לא יוכל להוכיח את טענות ההגנה שלו.

5. טענות המאשימה בתמצית -

א. לנאשם הוצאו דרישות להמצאת מסמכים בימים: 8.11.05 - מועד הביקורת, 1.3.06, וביום 4.4.06. ביום 8.3.07 הנאשם הגיע למשרדי רשות האכיפה בעניין אחר ונתבקש להסדיר עניינו בתיק מושא כתב האישום. הנאשם התחייב להגיע בשנית לחקירה כאשר הזימון לחקירה נמסר לידי. ביום 19.4.09 הומצא לנאשם זימון נוסף לחקירה, אך הלה לא התייצב ולא מסר מסמכים וזאת בניגוד לחוק.

- ב. **באשר לטענת חוסר סמכות עניינית** - בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום ולהמירו בקנס מנהלי אינה בתחום סמכותו של בית הדין.
- ג. לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות להציג עמדתו טרם הוגש נגדו כתב האישום אלא שהוא התחמק באופן שיטתי. ברמה המעשית, למאשימה לא התאפשר לפרט בפני הנאשם את הסיבות להגשת כתב אישום יזום.
- ד. המאשימה מוסמכת להגיש כתב אישום יזום כאשר היא סבורה שהנסיבות מצדיקות זאת ולאחר שהטעמים נרשמו, וכך היה במקרה שלפנינו.
- ה. בהנחיות הפנימיות של המאשימה מובאת רשימה בלתי ממצה של נסיבות המצדיקות הגשת כתב אישום חלף הטלת קנס מנהלי, הכוללת נסיבה לפיה עבירות ביחס למספר עובדים זרים מצדיקה הגשת כתב אישום יזום.
- ו. הפסיקה קבעה כי סעיף 15 לחוק העבירות המנהליות מקנה למאשימה שיקול דעת רחב וכפועל יוצא מכך תצומצם ההתערבות השיפוטית בהחלטה להעמיד לדין.
- ז. הנימוקים אשר מצדיקים הגשת כתב אישום במקום הטלת קנס מנהלי נרשמו במקרה זה, כמו גם במקרים אחרים, כחלק מתרשומת פנימית של המאשימה וכחלק אינטגרלי מההחלטה הפנימית האם להגיש כתב אישום בכל תיק ותיק.
- ח. במקרה מושא ההחלטה, הנימוקים להגשת כתב אישום יזום היו כבר בידיעת הנאשם והסנגוריה שהרי בידיהם מסמכים המפרטים את שיקולי המאשימה להגשת כתב אישום יזום וחזקה על הנאשם שמודע לכך שנערכה ביקורת במשק ונתפסו עובדים זרים.
- ט. ההחלטה להגיש כתב אישום יזום התבססה על הנחיות פנימיות של המאשימה והיא נבעה מהטעם שהנאשם העסיק מספר רב של עובדים וביצע מספר רב של עבירות תוך שהוא אינו משתף פעולה עם רשות האכיפה והחקירה ואף התעלם מחובתו להתייצב ולהציג מסמכים.
- י. **באשר לטענת ההתיישנות** - על פי סעיף 9 לחסד"פ והפסיקה, מרוץ ההתיישנות בעבירות מנהליות נמנה החל ממועד פעולת החקירה האחרונה, מועד הטלת הקנס, מועד הגשת הבקשה להשפט או מועד קבלת הבקשה להשפט, לפי המאוחר ותקופת ההתיישנות היא בת חמש שנים.
- יא. בתיק מושא כתב האישום, פעולות החקירה נמשכו לפחות עד לתאריך 20.7.09, המועד בו קיבל הנאשם זימון לחקירה מרשות האוכלוסין וההגירה ודרישה להמצאת מסמכים.
- יב. לפיכך, המועד האחרון להגשת כתב אישום חל ביום 20.7.14 או לכל הפחות ביום 8.3.07 (חמש שנים מהמועד בו ישב הנאשם מול המפקח ביום 8.3.07) ולפיכך, כתב האישום הוגש במהלך תקופת ההתיישנות.

יג. בית הדין הארצי קבע כי סדרי הדין המופיעים בפרק ז' לחסד"פ והנוגעים לעבירות קנס אינם חלים על עבירות מנהליות.

יד. **באשר לטענת הגנה מן הצדק** - עניינה של טענת הגנה מן הצדק היא בהתנהגות בלתי נסבלת של הרשות, מקוממת ושערורייתית שאין הדעת יכולה לסבול ואין מדובר בטענה המתקבלת כדבר שבשגרה ואף לא במקרה מושא ההחלטה.

דיון והכרעה

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים והוראות הדין והפסיקה שאוזכרו על ידי הצדדים, הגעתי למסקנה שאין מקום להורות על ביטול כתב האישום ואפרט -

7. **באשר לטענה להיעדר סמכות עניינית** - ראשית, לא מצאתי כי התקיימו התנאים הקבועים בפסיקה להתערבות בשיקול דעתו של התובע ולמחיקת כתב אישום.

אכן, חוק העבירות המנהליות מסדיר הטלת קנס מנהלי על פני הליכים פליליים בעבירות המנויות בתוספת, זאת על מנת ליצור מסגרת אכיפה חלופית להליך הפלילי ולהבטיח הליך מהיר ויעיל ביחס לעבירות קלות יחסית מבלי להכתים את מבצען בכתם של עבירה פלילית. (להרחבה על תכליתו של חוק העבירות המנהליות ראו: הצעת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ה - 1985, ה"ח 1708, עמ' 59-60 וכן בג"צ 2126/99 דה האס נ' עיריית תל אביב יפו, פ"ד נד(1) 468).

יחד עם זאת, העובדה שעבירה נקבעה כעבירה מנהלית אינה גורעת מסמכותו של התובע להגיש כתב אישום בגינה, וזאת בהתאם להוראות סעיף 15 לחוק העבירות המנהליות הקובע כלהלן -

"קביעת עבירה כעבירה מנהלית אין בה כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בשלה כתב אישום, כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת מטעמים שירשמו, ובלבד שטרם נמסרה הודעה על הטלת הקנס; סעיף זה אינו גורע מסמכותו של תובע להגיש כתב אישום אם ביקש מקבל ההודעה להישפט על העבירה".

8. מתגובת המאשימה עולה כי ההחלטה להגיש כתב אישום יזום כנגד הנאשמים ולא להטיל קנס מנהלי נבעה מנסיבה מחמירה לפיה כתב האישום מושא ההחלטה הוגש כנגד הנאשם בגין מספר עבירות וביחס למספר רב של עובדים.

עיון בהנחיות היועץ המשפטי של משרד התמ"ת בתחום אכיפת חוק עובדים זרים מיום 18.1.12 (להלן - ההנחיות), מעלה כי נקבעו קריטריונים לנקיטת הליך פלילי יזום במקום קנס מנהלי בעבירות לפי חוק עובדים זרים. המדובר ברשימה בלתי ממצה של נסיבות המצדיקות ככלל הגשת כתב אישום יזום חלף

הטלת קנס מנהלי. כעולה מסעיף 5(ג)1 ו- 5(ג) להנחיות, הליך פלילי יזום יינקט במקרים בהם קיימות נסיבות המצביעות על **חומרת העבירה**, ובכלל זה - כשמדובר **במספר עבירות שעבר הנאשם**, כאשר חומרה יתרה תראה בביצוע שלוש עבירות מנהליות או יותר לפי חוק עובדים זרים בפרק זמן של שלוש שנים וכן כשמדובר בעבירות שנעברו ביחס **למספר עובדים זרים**.

9. בעניינו, כתב האישום הוגש על למעלה משלוש עבירות לפי חוק עובדים זרים כאשר כל עבירה המיוחסת לנאשם מתייחסת למספר עובדים זרים. לפיכך, אין ספק כי המקרה שבעניינינו מצדיק הגשת כתב אישום יזום בהתאם לקריטריונים הקבועים בהנחיות המאשימה.

נוכח זאת, החלטת המאשימה להגיש כתב אישום יזום כנגד הנאשמים הינה החלטה העומדת בקנה אחד עם הוראות החוק וההנחיות ועל כן, לא מצאתי כי יש מקום להורות על ביטול כתב האישום והתערבות בשיקול דעתו של התובע.

10. בית הדין אינו מחליף את שיקול דעתו בשיקול דעת התובע (ר' בג"ץ 6271/96 ידידיה בארי נ' היועמ"ש, פ"ד נ(4) 425) והביקורת השיפוטית על החלטות התובע תהיה "במשקפי הביקורת השיפוטית המנהלית הדורשים כי ההחלטה תהא סבירה ומידתית" (בג"צ 5817/08 **בסאם עראמין נ' היועץ המשפטי לממשלה** (10.7.11)).

יפים לענייננו דבריו של בית הדין הארצי לעניין הביקורת השיפוטית על ההחלטה להגיש כתב אישום יזום -

"בחינת החלטת היועץ המשפטי לממשלה נעשית איפוא בהתאם למדיניות האכיפה של הרשות וצריכה לעמוד בכללים שהותוו לעיל, דהיינו שתהא סבירה, מבוססת על שיקולים ענייניים, תקיין קשר רציונלי עם תכלית החוק ושלא תהא בה אפליה. סטייה מכללים אלו עלולה להצדיק את פסילת המעשה. (ראו: **ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק** מהדורה שניה, נבו עמ' 317)

עוד נקבע כי במקרים בהם החלטת היועמ"ש מושא הביקורת הינה העמדה לדין - דרך המלך הינה בטענת ה"הגנה מן הצדק", בפני הערכאה הדנה באישום ולא בהליך של תקיפה מנהלית. דרך זו שמורה למקרים נדירים ויוצאי דופן:

"במישור המעשי יש להבחין בין החלטה "שגויה" של היועץ המשפטי להגיש כתב אישום לבין החלטתו ה"שגויה" להימנע מלהגיש כתב אישום. ענייננו הוא רק בהחלטות מן הסוג השני. אמנם, גם החלטה מן הסוג הראשון אינה חסינה מפני ביקורתו השיפוטית הישירה של בית המשפט הגבוה לצדק (בג"צ 6781/96 אולמרט, ח"כ נ' היועץ המשפטי לממשלה, בעמ' 806), ואם הונחה לפניו תשתית מספקת לטענה כי בנסיבות העניין מנוע היועץ המשפטי מלהגיש כתב אישום, עשוי בית משפט זה להתערב בהחלטה (בג"ץ 1563/96 כץ עו"ד נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (להלן - פרשת כץ),

בעמ' 544), אך דין זה יפה למקרים נדירים ויוצאי דופן, בעוד שתרופתו הרגילה של נאשם הטוען כי הועמד לדין עקב החלטה בלתי סבירה של היועץ המשפטי היא בטענת "הגנה מן הצדק", שהמסגרת המתאימה לבירור הוא ההליך הפלילי גופו... (בג"צ 5675/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד נ"ט (1) 199, 209) (עפ"א 49108-05-11 מדינת ישראל נ' ג.מ. לירן בניה ופתוח בע"מ ואח').

11. ולענייננו, לא מצאתי כי ההחלטה להגיש כתב אישום יזום כנגד הנאשם הינה החלטה הלוקה בחוסר מידתיות או שאינה סבירה, משנמצא כי ההחלטה עומדת בקריטריונים שנקבעו בהנחיות.

12. באשר לטענת הנאשם להיעדר פירוט הנימוקים שהביאו את המאשימה להגיש כתב אישום - לא מצאתי כי בנסיבות המקרה המאשימה לא עמדה בחובתה, ואפרט -

הלכה פסוקה היא כי שומה על התובע לרשום את הטעמים שהביאוהו להגיש כתב אישום עובר להגשתו או לכל הפחות בד בבד עם הגשתו לבית המשפט. הלכה זו הובאה באופן נרחב בפסק הדין של בית המשפט העליון בבג"צ 5537/91 אליהו אפרתי נ' כרמלה אוסטפלד, [פורסם בנבו] במסגרתו עמד בית המשפט העליון על החשיבות ברישום הטעמים עובר להגשת כתב האישום, בזו הלשון -

"אימתי שומה על תובע לרשום את טעמיו להגשתו של כתב-אישום? פשוטם שלדברים הוא, שאותם טעמים יירשמו קודם הגשת כתב האישום או בד בבד עם הגשתו לבית המשפט..."

חובת רישום הטעמים מלמדת מעצמה על החשיבות שהמחוקק מייחס לאותם טעמים לגופם: חובת הרישום הינה בבחינת אספקלריה לגופם של הטעמים. חובת הרישום נועדה לא אך כדי לאפשר ביקורת על הטעמים לגופם; יש בה כדי להעיד על הצורך בקיומם של טעמים בני משקל ועל הרצינות שהמחוקק מייחס להחלטה על הגשת כתב-אישום. יתרה מזאת: כבכל נושא אחר בו דורש המחוקק מסמך בכתב דווקא - בין לעניין מהות בין לעניין ראייה - כך אף בענייננו נדע את החשיבות שמייחס המחוקק להחלטה בכתב, את ריכוז המאמץ והמחשבה לביקורת עצמית ולשיקול בכובד ראש קודם העלאת דברים על הכתב...

כל דברים אלה כולם מלמדים, כי אותם טעמים להגשתו של כתב-אישום ישלרושם עובר להגשתו לבית המשפט, והרי רישום הטעמים הוא חלק בלתי נפרד מהגשת כתב האישום."

עוד נקבע בפסק הדין, כי על התובע להעלות טעמים אלה על הכתב וכי קמה לנאשם הזכות לעיין בתרשומת התובע בה מפורטים הטעמים שהביאוהו להגיש כתב אישום, כלהלן -

"נדע איפוא, שהנאשם אינו אך זכאי לדעת על דבר הטעמים שהניעו את הפרקליטות להגיש כתב-אישום נגדו לבית-משפט, אלא זכאי הוא אף לעיין בהם במקור (או בצילום). נראה כי אך לעתים רחוקות ידרוש נאשם לבקש ולראות את רישום הטעמים במקורו דווקא, אך זכותו עומדת לו".

13. בעניינינו, אכן לא הוצג לפני בית הדין העתק ממסמך תרשומת פנימית של התובע שיש בו כדי להעיד על רישום הטעמים בזמן אמת, קרי - עובר להגשת כתב האישום. עם זאת, כעולה מההלכה שנקבעה בפסק הדין בעניין אפרתי, על התובע אמנם חלה החובה לרשום את הטעמים עובר להגשת כתב האישום, אם כי אין בצידה של חובה זו החובה להביא רישום זה בפני הנאשם ולבטח שלא בפני בית הדין, מקום בו הנאשם כלל לא דרשו את הרישום האמור.

במקרה מושא ההחלטה, המאשימה ציינה בתגובתה כי הנימוקים אשר מצדיקים הגשת כתב אישום במקום הטלת קנס מנהלי **נרשמו כחלק מתרשומת פנימית והובאו לידיעת הנאשמים**. מכתבי הטענות שהוגשו עולה כי בשום שלב של ההליך הנאשם או ב"כ לא פנו למאשימה לצורך קבלת הנימוקים כאמור. להפך - לטענת המאשימה, אשר עד כה לא נסתרה, עולה כי הנאשם כלל לא שיתף פעולה עם המאשימה ונמנע מלהתייבץ לחקירת אליהן זומן ומלהמציא מסמכים שנדרש למסור.

לפיכך, לא מצאתי פסול בהתנהלות המאשימה בכל הנוגע לחובתה לרשום את הנימוקים שהביאה להגיש כתב אישום יזום ודין טענת הנאשם להיעדר סמכות עניינית - להידחות.

14. **באשר לטענת ההתיישנות -** העבירה מושא כתב האישום הינה "עוון" (סעיף 22 א) לחוק העבירות המנהליות, המפנה לסעיף 24 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) וכי תקופת ההתיישנות של עבירה מסוג זה היא חמש שנים, וזאת בהתאם לסעיף 9 לחסד"פ.

סעיף 9(ג) לחסד"פ קובע -

"(ג) בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר".

מרוץ תקופת ההתיישנות מתחיל מיום ביצוע העבירה אלא אם כן נפסק המרוץ בשל אירוע מנתק. בספרו של קדמי, **סדרי הדין בפלילים** (תשס"ט-2009) חלק שני, כרך א' בעמ' 1320-1321, נאמר לעניין זה -

"מרוץ תקופת ההתיישנות מתחיל ביום ביצוע העבירה והוא נמשך עד לסיום התקופה; אלא אם כן- לגבי עוון או פשע - הוא **נפסק** בשל התרחשותו של '**אירוע מנתק**'. הופסק המרוץ על ידי 'אירוע מנתק', הריהו מתחיל מחדש - לאמור מתחילתו- והוא נמשך עד שתחלוף תקופת ההתיישנות ממועד האירוע המנתק; יופסק המרוץ - החדש- על ידי 'אירוע מנתק' נוסף, תתחדש התקופה וחוזר חלילה. התקופה שחלפה עד ל'אירוע המנתק' - נמחקת כאילו לא חלפה כלל; והמניין מתחיל מלכתחילה..."

...

'אירוע מנתק' לעניין זה הוא אחד משלושה אלה: **עריכת חקירה** על פי חקוק באותה עבירה; **הגשת כתב אישום** בשל אותה עבירה; **קיום הליך מטעם בית המשפט** באותה עבירה".

15. בעניינינו, לטענת המאשימה פעולות החקירה נמשכו לפחות עד ליום **20.7.09**, המועד בו קיבל הנאשם זימון לחקירה ולהמצאת מסמכים מרשות האוכלוסין וההגירה, או לכל הפחות עד ליום **8.3.07** המועד בו ישב הנאשם מול מפקח. המאשימה צירפה לתגובתה מסמכים שיש בהם כדי לתמוך בטענותיה לעניין זה, בניהם מסמך "דרישה להמצאת מסמכים ומידע" שהומצא לנאשם ביום 20.7.09. כמו כן, מתגובת המאשימה על צרופותיה עולה כי המאשימה שלחה מספר זימונים לחקירה לנאשם, שהראשון בהם נשלח ביום 1.3.06 והאחרון בהם ביום 20.7.09 ואשר לטענתה לא נענו על ידי הנאשם.

משהוכח בפני בית הדין כי הליכי גביית העדויות והחקירה התקיימו עד, לכל המאוחר, ליום 20.7.09 - הרי יש לראות בפעולות אלה כפעולות חקירה הקוטעות את מרוץ ההתיישנות ודין טענת הנאשם להתיישנות - להידחות.

16. **באשר לטענת הגנה מן הצדק** - הוראות סעיף 149 לחסד"פ מעגנת את הטענות המקדמיות אותן רשאי נאשם לטעון ובין היתר - "(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

במסגרת סעיף זה נטענת טענת הגנה מן הצדק שהוכרה בפסיקה והמאפשרת לבית הדין לבטל כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן.

אמת המידה לתחולת דוקטרינת הגנה מן הצדק הותוותה במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ** (פורסם בנבו, 31.03.2005). שם קבע בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי-

א. **בשלב הראשון** על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו;

ב. **בשלב השני** על בית המשפט לבחון האם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות;

ג. **בשלב השלישי**, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום.

בית המשפט העליון הדגיש כי - "מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר". **בפרשת טגר** חזר וקבע בית המשפט העליון כי טענת הגנה מן הצדק הייתה ונתרה טענה שיש לקבלה במקרים חריגים בלבד [ע"פ 3672/05 **טגר בע"מ נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 21.10.07)].

פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי בפרשת הום סנטר [ע"פ 14/07 **מדינת ישראל נ' הום סנטר**, (פורסם בנבו, מיום 22.11.07)] ובפרשת עלי עליאן [ע"פ 25249-05-10 **מדינת ישראל נ' עלי עליאן**, (פורסם בנבו, מיום 7.3.11)] שם נפסק -

"טענת הגנה מן הצדק הינה טענה קיצונית המתאימה למקרים מיוחדים בהם עצם קיומו של ההליך הפלילי כרוך בעיוות דין ופגיעה בתחושת הצדק עד כדי הצדקה לביטולו של כתב האישום בלי לדון בו לגופו. מעצם טיבם של דברים, קשת המקרים בהם ניתן לשקול קבלת טענת הגנה מן הצדק מוגבלת והיא תחול במצבים בהם עצם קיומו של ההליך פוגע בזכויות הבסיסיות של הנאשם להליך תקין".

17. בעניינינו, לא מצאתי כי בנסיבות האמורות של הגשת כתב האישום הייתה התנהגות שערורייתית או בלתי נסבלת של הרשות אשר עולה כדי פגיעה בזכויות מהותיות או דיוניות של הנאשם או ביכולתם להתגונן כראוי בפני כתב האישום.

טענות הנאשם, בבקשתו, כי יש להתחשב בנסיבות המקרה, בהן מדובר בעובדים אשר הועסקו באמצעות חברת כוח אדם, אין מקומן להתברר במסגרת טענה מקדמית ויש לבחונה בדיון גופו, לאחר הגשת מכלול הראיות וחקירות העדים.

18. כמו כן, לא מצאתי ביסוס לטענת הנאשם כי לאור חלוף הזמן נמנע מן הנאשם להתגונן לכתב האישום. הנאשם לא פירט הכיצד חלוף הזמן משפיע על ניהול הגנתו ואף לא הראה כיצד ניסה הוא לשתף פעולה עם התביעה בכל הליכי החקירה על מנת להחישם ואף להימנע מהגשת כתב אישום בעניינו.

לפיכך, דין טענת הנאשם להגנה מן הצדק - להידחות.

19. לאור כל האמור, לא מצאתי כי יש בטענות הנאשם כדי להורות על ביטול כתב האישום ודין הבקשה להידחות.

20. סוף דבר - הבקשה נדחית.

21. נקבע להקראה ביום **12.11.15** שעה **09:30**.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ו, (19 אוקטובר 2015), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.